

Đề bài:

Dòng sông trôi đi mang theo bao kỷ niệm của con người. Em hãy trở về dòng sông ấy để hồi ức một kỷ niệm sâu sắc của em.

Bài làm

Dòng sông giống như một dòng thời gian, trôi đi mang theo những kỷ niệm của con người. Dù thời gian có là vô thủy vô chung vẫn có những kỷ niệm người ta không bao giờ và không thể nào quên. Với riêng tôi, đó là một ngày định mệnh.

Quê hương tôi là một xã nghèo ven thị trấn. Nơi ấy có dòng sông xanh mát, nước xanh thăm thẳm. Con sông đã ru êm tôi suốt những ngày thơ dại, nghe tôi rủ rỉ mỗi khi buồn vui. Con sông lớn cùng tuổi hồn nhiên thơ mộng của tôi. Cho đến một hôm...

Bữa ấy như thường lệ, sau giờ tan học, tôi ngồi bên bờ sông. Đó là một buổi chiều rất đẹp. Nắng đã tắt. Gió thổi vi vu mát rượi. Hoàng hôn tím thẫm. Yên tĩnh và vắng vẻ. Cảnh hoang sơ làm lòng người thanh thản, không gọi chút âu lo. Còn gì đẹp hơn là đồng quê yêu dấu? Còn gì ngọt mát như nước sông xanh thắm? Ý nghĩ được vực nước rửa mặt làm tôi thấy tỉnh táo hẳn lên. Men theo những phiến đá bắc ngang sông, tôi không chú ý rằng mùa này đá đã phủ đầy rêu xanh trơn ướt... Khi tới giữa dòng, tôi thích thú ngồi tụt xuống, vốc từng hợp ngọt mát lên mặt. Nước sông như dòng sữa mẹ dịu hiền, vị ngọt thấm lên bờ môi. Tôi vui sướng cất tiếng cười sáng khoái. Ôi! Sông của tình thương da diết, sông mẹ hiền của muôn đời. Có ngờ đâu trong một phút vô ý, rêu xanh đã làm tôi trượt bước, sông mẹ hiền thành nước xoáy hung dữ. Tôi hoảng sợ không biết phải làm gì. Dân miền sông nước nhưng tôi nào biết bơi. Tôi chỉ biết kêu la cho đến khi bị nước xiết nhấn chìm. Trong giây phút kinh khủng ấy, rất nhiều kỷ niệm, nhiều gương mặt thân quen trào về trong mắt tôi. Nào là những ngày đi học, những buổi hái sim trên đồi. Nào là những trận cãi nhau với con Tý nhà bên, cái thói ăn gian của thằng Cò... Và trên hết là gương mặt âu lo của cha mẹ tôi. cha mẹ thương tôi lắm, làm sao có thể sống được nếu thiếu tôi?... Cứ thế dòng nước xoáy và dòng kỷ niệm nhấn chìm tôi, nhấn chìm cho đến khi tôi không còn biết gì...

Khi tôi tỉnh dậy đã thấy cha mẹ ngồi bên giường. Thấy tôi mở mắt, đôi mắt ưu tư của mẹ vụt sáng lên rồi lại buồn thảm hơn. Cha trầm ngâm đau đớn bảo tôi:

“Con có biết anh Mẫn nhà bác Đức đã cứu con không?”

Anh Mẫn là hàng xóm của tôi. Anh mới xuất ngũ về và rất hay cùng tôi ra sông ngắm hoàng hôn. Anh bảo: “Sông cũng là tâm hồn của con người, sau này lớn lên em sẽ hiểu”. Đạo gần đây, bệnh lao của anh tái phát mạnh nên bác Đức không cho anh ra ngoài. Theo lời cha kể, tôi biết buổi chiều ấy, anh cảm thấy người hơi khỏe lại nên mới ra sông để hít thở khí trời.

Nghe tiếng tôi kêu cứu, anh đã... Nhưng sức anh chỉ đưa tôi vào đến bờ chứ đương cự làm sao với dòng nước rộng lớn. Anh cứu được tôi nhưng bệnh tình anh càng nặng. Khi được đưa đến bệnh viện, anh chỉ còn thoi thóp. Anh đã ra đi trước khi tôi nói lời cảm ơn.

Bầu trời vẫn xanh và cao, con sông vẫn xuôi dòng nước chảy nhưng không bao giờ anh còn có thể nhìn thấy chúng. Đối với mọi người trên thế gian này, đó là một cái chết bình thường nhưng với riêng tôi đó là một điều day dứt, sự biết ơn khôn nguôi đối với một người rất cao cả. Một cái ơn không bao giờ trả nổi.

Hoa vẫn đua thắm, chim vẫn hót vang, mọi vật vẫn tuần hoàn nhưng anh đã không còn. Đêm qua trên bầu trời có một ngôi sao vừa tắt. Phải chăng là ngôi sao định mệnh của anh?

Chuyện xảy ra lâu lắm rồi. Tôi vẫn yêu quý con sông quê hương. Nhưng tôi biết: thiên nhiên chẳng bao giờ cũng hiền hòa dịu êm, chỉ có tình thương lòng cao cả của con người và vĩnh cửu. Và tôi tin rằng, linh hồn anh là một ngôi sao bất tử.

Bây giờ tôi đã rời xa quê hương, theo gia đình vào Nam sinh sống. Tám năm rồi tôi chưa có dịp về thăm quê, thăm lại con sông với những kỷ niệm vui buồn. Nhưng tôi biết, sẽ có một ngày, tôi tìm về lại chốn xưa, sống với cội nguồn, và ... thấp nén nhang lên mộ anh – tri ân một tấm lòng. Xin mượn lời thơ Tố Hữu viết cho một con người vĩ đại để gửi đến anh:

Chỉ biết quên mình hết thảy

Những dòng sông chảy nặng phù sa

Phạm Thị Thanh Nga – Lớp 11 Văn

Trường Phổ thông Năng khiếu Đại học Quốc gia TP. Hồ Chí Minh